

Învățătorul

REVISTĂ

de cultură, luptă profesională și informațiuni
a Sindicatului învățătorilor din județul Dâmbovița

Director, ATILA MAZILU

Secretar de redacție, N. CONSTANTIN—Fieni

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște—Dâmbovița

SUMARUL:

Hristos a înviat	Protoereu, Emil Popescu
Poveste de Paște	Victor Ghiculescu
Pelerinaj biblic	D. Puiu-Maghera
Învățământul în U. R. S. S.	I. Bălășescu
Om flămând	N. Buzdugan
„La vremuri noi”, probleme și soluții noi . . .	G. H. Danciu-Măgura
Metoda centrelor de interes	M. Georgescu
Câteva însemnări pe marginea „Metodei globale” .	Constantin Ursu
Metode pentru cercetarea individualității	N. Constantin—Fieni
Complectarea caetului de observații și fișei școlare .	Iancu Milea
Reformă socială, reformă spirituală	Atila Mazilu
Informațiuni etc.	

BIBL. UNIV. CLUJ-SIBIU
Nr.-194...
Exemplar legal

COMITETUL DE REDACTIE

- 1) Gh. Popescu Înv. Președ. Sind. Înv.
- 2) Grigore Mărgulescu, Înv.
- 3) Atila Mazilu "
- 4) Victor Ghiculescu "
- 5) Nicu Constantin-Fieni "
- 6) Ion Costache "
- 7) Ioan Butăroiu "
- 8) Iancu Milea "
- 9) Ion Bălășescu "
- 10) Sandu Bucșeneanu "
- 11) Gh. Danciu "
- 12) Pavel Nicolae "
- 13) Const. Ursural University Library Cluj "
- 14) Valeriu Bucur "

La revistă colaborează toți învățătorii din județul Dâmbovița și orice persoană dornică de a contribui la ridicarea și propagarea culturii.

.....
Ruga care suie
Albă cărăuie
Cum n'a fost și nu-e
.....

HRISTOS A INVIAT!

*Să învieze Dumnezeu și să
se risipească vrășmașii Lui.*

Peste convulsiunile cari zgudue din temelii așezările omenești, peste noianul de păcate abătute asupra omului, care n'a vrut să tragă pentru el nici o învățătură din multele încercări la care Dumnezeu l-a supus în ultima vreme, peste toată răutatea, care pare că a pus stăpânire pe întreaga fire, sărbătoarea, cea mai mare a lumii creștine, vine și anul acesta în acelaș cadru mareț de început de viață, încercând cu același divină măiestrie să încheie un armistițiu—fie chiar de trei zile—între divin și uman, între bine și rău, între vrășmașie și pace.

Căci ce altceva este sărbătoarea învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, decât coborârea în adâncul sufletului acestei nefericite omeniri, a acelei liniști atât de necesare unei bune dezvoltări și unui progres atât în ordine spirituală cât și în ordine materială?

Reprezentanții, cei mai autentici ai lumii, se străduiesc din răspuțeri—de mai bine de doi ani, să formuleze texte de legi, să încheie tratate cari să aibe darul de a aduce în omenire mai multă înțelegere, mai multă bună voire, mai multă liniște și o mai pașnică conviețuire.

Atâta vreme însă cât, omenirea sufletește va rămâne departe de marele adevăr al biruinței binelui, asupra răului, concretizat prin „învierea lui Hristos”, atâta vreme cât omenirea aceasta nu va înțelege că este absolut necesar să înfrângă firea, așa cum a înfrânt-o Mântuitorul, prin învierea Sa, înlăturând din viața ei toată zugura păcatului și a pornirilor animalice, ce-și au izvorul în răul care a pus stăpânire pe ea, pacea și bună învoirea nu va putea sălășui între noi, și textele de legi făcute departe de duhul înțelegerii creștine, nu-și vor dovedi puterea.

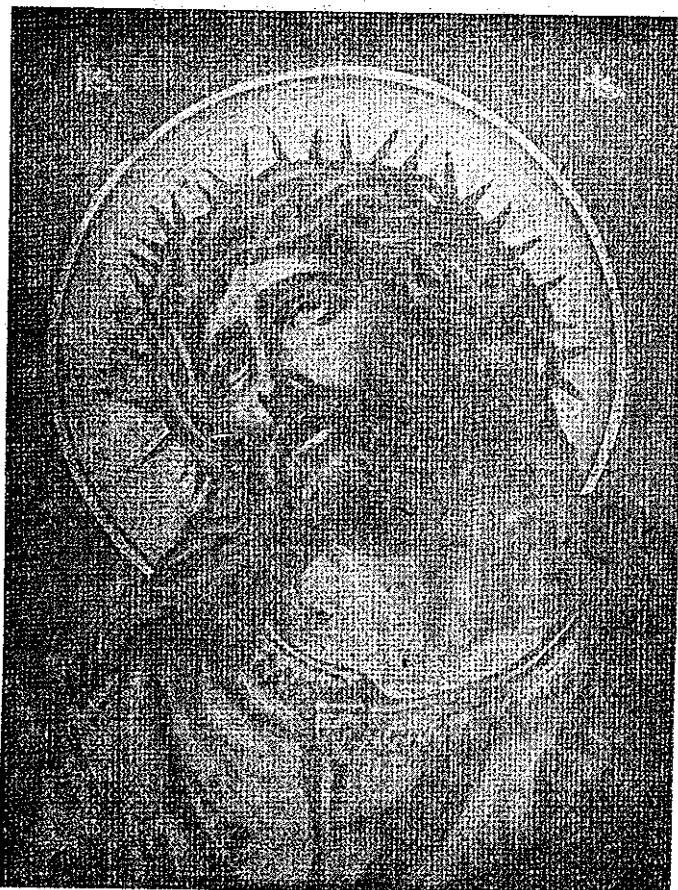
Pentru aceasta, toți aceia care încă n'au renunțat la gândul lor vrășmaș, împotriva lui Hristos și a divinei Lui învățături, toți aceia cari de aproape două mii de ani—vântură în omenire duh de vrajbă și idei pline de otravă sufletească, pornite dintr'o rațiune îmbăcșită—de atâtea teorii—cari s'au dovedit de atâtea ori false și ineficace, pentru ceiace sufletului uman îi este necesar, pentru a ridica pe om mai presus de animalitate, se cade să înțeleagă acum mai mult de cât oricând, că lupta lor nu este împotriva Divinului Om, ci împotriva însăși omenirii din mijlocul căreia ei fac parte. Dușmanii lui Hristos se dovedesc dușmanii ai omenirii și peste vrășmașia lor tronează duhul dragostii și al înțelegerii Fiului tezarului din Nazaret.

Prin Învierea Lui, pe toți îi cheamă la picioarele altarului divinei Sale instituții și prin glasul slujitorilor acesteia, le spune tuturor „Hristos a Inviat!”

Dacă urarea Bisericii va găsi corespondent în sufletele lor prin creștinescul răspuns de „Adevărat a Inviat”, acesta va fi primit de ea cu dragoste de mamă bucurasă, că și-a regăsit fiii cei rătăciți.

Dacă însă, se vor păstra pe linia de vrășmașie și ura împotriva lui Hristos și vor continua să nege importanța sacrificiului sângeros pe care El l'a adus pe crucea de pe Golgota, pentru mai binele omenirii, din piepturile milioaneilor de creștini, cu prilejul marelui sărbători a învierii se vor auzi iarăși, ca o sentință fără drept de apel cuvintele : Să se risipească vrășmașii lui Dumnezeu—precum se stinge fumul, precum se topește ceara dela fața focului, așa să piară vrășmașii de la fața lui Dumnezeu.

PROTOERU, EMIL POPESCU-GĂȘTEȘTI

Poveste de Paște

Freamătă 'n cetate
 Patimă și ură.
 Suflete de zgură,
 Pline de păcate
 Se adună 'n grabă.
 Marfă de tarabă
 Ai ajuns Isuse,
 Pentru cel ce fuse,
 Vistier de ceată—
 Până ' ceasul greu.
 Fariseii, iată!
 Strânși pe întuneric
 Printr'un târg numeric
 Și 'n țeleși cu Iuda,
 Vând pe Dumnezeu....

.....
 Înserarea vine
 Calmă. Pentru cine?
 Caldă și senină
 Intră în grădină

Și se tupilează
 'N flori care visează
 Ploaie și lumină.
 E trecut de cină.
 Cerul își aprinde
 Și în haos prinde
 Lumânări de stele....
 În grădină, cată
 Fruntea frământată
 De neliniști grele;
 Glasul, care cere
 Sprijin și putere
 Pentru răstignire;
 Ruga care suie —
 Albă cărăruie —
 Cum n'a fost și nu-e;
 Inima ce bate
 Și-a cerut dreptate,
 Pentru toți și toate
 Pace și iubire,

Strâmba judecată
 Cu spini și bătaie
 S'a făcut cu toane.
 Curioși de gloată,
 Cu pestrițe straie,
 Pe Golgota suie.
 Se aud ciocane,
 Care cad pe cuie.
 Sânge cald învie
 Din mâini și picioare,
 Sub priviri de soare
 Ce stau mărturie.
 Lutul îl imbie
 Să se înfrățească
 Pentru veșnicie.
 Lipsit de putere,
 Trupul se mai sbate
 Răstignit pe cruce.
 Paza îi aduce
 Oțet și cu fier,
 Pentru băutura.
 Zeci de cască gură,
 Indemnați cu plată,
 Spun cuvinte grele....
 Răstignitul cată,
 Sfâșiat de ele,
 Gândul să-și adune....
 Și deasupra firii
 Noastre pământene,
 Glasul răstignirii,
 Ca o rugăciune
 Trece înainte
 Peste zi și veac....
 „Iartă-le Părinte
 „Că nu știu ce fac!”

 Desprinsă din cute
 Plină de mister,
 Jertfa Ta Isuse
 Tot mereu se suie,
 Tristă către cer.
 Cine știe dacă
 Și câți dintre noi,
 Trăiți în noroi,
 Vor putea să facă
 Și să sule greu,
 Drum de promoroacă,
 Pân'la Dumnezeu....

PELERINAJ BIBLIC

Străbat poteci de vis și reverie,
Sub bolți de portocali și de măslin;
Sunt cel mai pravoslavnic pelerin,
Din câși râvnesc blazonul de hagio.

Infășurat în mantii ca un beduin,
Sub cerul de-ametist și de magie,
Tresar la orice semn sau mărturie,
Grăind de jertfa Fiului Divin.

Călăuzit de-a magilor voroavă,
— Cu suflet dogorit de crez vizionar —
Am poposit la Bèthleem în slavă...

Smerit am coborât într'un altar,
Și-am presărat pe jarul dintr'o tavă,
Tot sufletu-l în dar.
Un pumn de mirodenii,

D. PUIU-Maghera

Învățământul în U. R. S. S.

Unul din mijloacele cele mai bune, prin care în-tărim prietenia cu marele nostru vecin dela răsărit, este cunoașterea realităților și înfăptuirilor din toate domeniile.

Am pierdut destul timp în necunoaștere, în ură și dușmănie. A sosit vremea, când trebuie să ne trezim și să dăm la iveală tot ceea ce a putut să înfăptuiască un regim socialist curajos, încrezător în puterea sa, în perfecționarea omului și în biruința integrală a socialismului. Este timpul să cunoaștem tot ce este frumos și util, tot ceea ce pentru noi poate constitui un îndreptar, pentru viața socială și culturală. Această cu atât mai mult, fiindcă acolo, în U. R. S. S., s'au făurit în ultimele decenii fundamentele unor noi așezări sociale, ale căror roade, în toate ramurile de activitate, de gândire, în toate compartimentele vieții, sunt, recunoscute azi, de oricine este capabil să înțeleagă.

Să vedem, deci, alături de noi, cum se prezintă învățământul în U. R. S. S.

La baza învățământului sovietic stau principiile prevăzute în Art. 121 din constituția stalinistă. Analizând acest articol vom vedea că, ceea ce caracterizează învățământul în Uniunea Sovietică este înaltul său spirit, democratic: „Învățătura pentru toți, fără deosebire de rasă, religie sau poziție socială.

Deci, pentru toți, nu privilegiu. Apare dela început și bine imprimat, grija cea mare pe care statul și guvernul o poartă școlii și copilului, obiect de mare preț în U. R. S. S.

Dacă în Rusia țaristă, închisoarea popoarelor, erau 73%, analfabeți, apoi astăzi în Uniunea Sovietică analfabetismul a fost lichidat.

În 1913, în buget, era prevăzut pentru învățământ 0,80 ruble de locuitor; azi, are prevăzut 40 ruble de locuitor.

Grădinițele de copii numărau în 1926, 85.000 copii; în 1944 numărau 2.000.000, în afară de 1.000.000 din leagănele de copil.

Caracterul de învățământ popular ni-l înfățișează și extinderea lui. Școlile profesionale în 1912 erau 2800 la număr; în 1926 crește cu 120%. În învățământul superior în 1912 erau 112.000 studenți. Astăzi în învățământul superior sunt peste 700.000, afară de cei ce urmează în streinătate.

Educația publică îmbracă de minune toți factorii: social, politic, economic, cultural, științific, profesional.

Pe lângă acestea, sensului înalt democratic i s'a adăugat gratuitatea, dând în felul acesta posibilitate ca din rezervorul nesecat de energie, din muncitorime și țărânie, să se ridice spre culmi de glorie multe spirite, multe inteligențe și caractere puternice, mândria și reazemul patriei sovietice.

Înțelegând sensul acestor cuvinte, învățătura pentru toți, să ne ducem cu gândul la noi, la școala noastră. Cât de departe am fost! Câte generații de tineri, cu minți sclipitoare, cu aptitudini pronunțate, n'au rămas departe de binefacerile școlii, în praful ulițelor, sau pe maidanele orașelor, îngroșând rândurile celor „fără de noroc”.

Ce e drept, s'au făcut, și la noi încercări destule. S'a scris multă hârtie. Dar nu s'a urmărit niciodată ca binefacerile culturii să nu fie un privilegiu.

În Uniunea Sovietică s'a ajuns la acest lucru datorită faptului că învățătura este a tuturor și mai ales că ea a fost gratuită.

Din punct de vedere al organizării școala este unitară, învățământ unic, același tip peste tot. Desiderea formează ciclul a 10 ani de studii: 4 elementare, 3 complementare și 3 șc. medie de cunoștințe generale. Cei 7 ani de studiu (elementar și suplimentar) sunt obligatorii. După terminarea celor 7 ani (clasele primare) în continuare cl. 8, 9 și 10 se predau studii generale în instituții tehnice speciale, care se numără cu mii. În aceste instituții tehnice speciale, cursurile au fost gratuite până în 1940. Cu venirea războiului, sunt cu plată foarte mică: 150 ruble pe an. Până în anul 1943 erau mixte, acum s'au separat pe sexe. Anul școlar începe la 1 Septembrie și se sfârșește la 15 Iunie. Pe timpul războiului s'a început la 1 Octombrie și s'a

sfârșit la 15 August. Anul școlar este împărțit în 4 perioade.—Se dau examene de terminare pe obiecte și apoi examene generale.

Ceeace ogîndeste și mai mult grija statului și a guvernului U. R. S. S., pentru superioritatea învățământului, este întocmirea programului care formează cheea de bază a învățământului în U. R. S. S.

Învățământul este realist. Trecutul îl interesează întrucât folosește prezentului. Programul este întocmit în concordanță cu viața și ținând seama de sistemele educative înaintate.

Școala sovietică poartă pecetia muncii. Ea formează nu rotește în angrenajul muncii socialiste, ci arhitecți în construcția noului lumii, datorită metodelor de dezvoltare a individualităților creatoare, transformând, pământul țării într'un vast șantier, într'o mare uzină iar pe locuitori într'un rolu pecund de albine.

Superioritatea învățământului ne o arată marile realizări tehnice, industria grea, uriașele fabrici și uzine, care umplu cu fumul lor gros și zgomotul motoarelor active, nesfârșita întindere a pământului U. R. S. S.

Învățământul sovietic purtând acest caracter de politehnic, munca devine o disciplină, nu numai o în-deletnicire onorabilă.

Partea morală a învățământului este realizată prin educația sovietică din care se desprinde:

1) Patriotismul sovietic, 2) abolirea urei față de celelalte popoare. 3) internaționalismul. 4) sentimente socialiste față de muncă.

Superioritatea educației, ne-au dovedit-o cu prisosință ostașii armatei roșii, adevărații patrioți, eliberatori de popoare, ne-au dovedit-o patriotismul partizanilor din spatele frontului, muncitorii, politica de prietenie dintre popoarele conlocuitoare, care au sărit toți ca unul atunci când patria sovietică a fost în pericol.

Demnă de remarcat și chiar de imitat este mișcarea pionerilor, începând cu școlarii din clasa III-a primară, care are o influență educativă foarte mare,

prin activitatea extrascolară desfășurată în muzee, uzine, ateliere, activitate strâns legată de viitoarea profesie a elevilor.

La fel nu trebuie să uităm: codul de purtare, obligatoriu pentru fiecare elev, cât și metoda de studiu, de predare, din care s'a înlăturat învățământul mecanic. În privința aceasta sunt demni de învidiat. Tuturor ne este cunoscută bogăția și varietatea materialului didactic de laborator.

Ce dovedesc acestea? Grijă, importanță, superioritate, la care se mai adaugă și un continuu control al programului exercitat de către un comisar al poporului pentru cultură.

Ca mijloace de corecție se întrebunțează: observația, părerea generală, chemarea părinților, eliminarea provizorie

Se păstrează o strânsă și puternică legătură între școală și familie.

Trecând în revistă caracteristicile învățământului din Uniunea Sovietică, este bine să vedem cum se prezintă seismograful vieții intelectuale din U. R. S. S. educatorul, învățătorul.

În Uniunea Sovietică rolul învățătorului este foarte mare. Ridicarea lui, a fost grija de căpetenie a statului și a guvernului. Din 1921, datorită nemuritorului educator Lenin, s'a făcut foarte mult pentru învățător. Are la dispoziție pentru pregătirea lui didactică—profesională, o întreagă rețea de instituții tehnice—pedagogice, cursuri pe regiuni, orașe, iar răsplata muncii lui nu întârzie a se vedea, după principiul: dela fiecare după capacitate și fiecare după muncă. Orele suplimentare se plătesc aparte. În afară de plate în bani i-se acordă medalii, recompense sau titlul de „învățător al poporului”.

Au mers atât de departe cu pregătirea educatorului încât i se cer 3 ore de curs, iar restul pentru pregătirea lecțiilor, învățătorul fiind răspunzător de întârzierea elevilor în acumularea cunoștințelor.

I. BALAȘESCU.

OM FLAMAND

De-atâtea ori lîhnit
Și obosit,
Alergi cu greu în pas
Și'n tine-ai omorât
Inaripatu-avânt.
În drumul tău, fugar
De la un loc
La altul,
Nu vezi tu, om sărman
Nimic, decât
Deschis, adânc neantul.
Tu treci prin viață tristă
Mereu oftând
Și blestemând,

Iar cei bogăți, trăesc
Mereu rîzînd.
Și sufletul îți vînd.
Nu simți miros de hoit
În jurul tău
Și putrigai,
Și viața din palat
tînjind—bolnav
De prea mult bun trai?
Ridică fruntea sus
Și râzi acum
Cu hohote!
Un semn e deajuns
Și cei flămânzi

S'or aduna 'n cohorte
Clădiți—cu toți—din nou
Și ridicați
Inflăcărati
O lume ideală,
În care cei bogăți
Să vadă-a muncii fală.
Și-atunci înspăimîntați,
Ei singuri vor pleca,
Cutremurați
Din temelii,
Cu vedenii,
În alai de năsălii.

N. Buzdugan.

„La vremuri noi”

probleme și soluții noi.

Vom încerca să dezbatem aci, un subiect care ne stă la inimă tuturor; dar pe care va trebui să-l tratăm cu ceva din neîmplicarea „teorie” și, pe cât va fi posibil, să aruncăm pe el și vâlul diafan al „idealismului”, ca să nu apară în fața cetitorilor chiar așa de... natural, în toată aspra lui realitate, cu înfățișare vulgară și dură—ca lupta pentru existență,—iar pe deasupra încă și tatuat cu chinuitoare semne de întrebare...

E vorba despre ~~starea~~ viața economică, sau materială a noastră, suport al puterii de muncă și al conștiinței cu îndeplinirea datoriei.

Se oferă spre rezolvire, această problemă a situației materiale a învățătorilor. Cui să o prezentăm? Viitorului? Dar acesta e prea vag și e prea departe; (așa am procedat și în trecut, însă „Viitorul” fugea mereu înainte, nelăsând în urmă roadele binelui și ale dreptății pentru noi și deaceia vom oferi această problemă actualilor Conducători ai Școlii populare, acelor cari gândesc să îmbunătățească efectiv, situația învățătorilor și a învățământului în general!

Incredințăm acestei conduceri democratice, care stă astăzi în fruntea destinelor poporului român,—rezolvirea problemei esențiale care ne va conduce spre realizarea idealurilor de: libertate, dreptate, lumină și progres!

Să sperăm că, în sfârșit, de astă dată vom fi înțeleși și ajutați să ne împlinim misiunea pe măsura avântului nostru sufletesc și în perfect acord cu nouile reforme și legiuiri școlare. Noi știm că, pentru a crea „o lume nouă” o omenire mai bună și mai drept așezată în rosturile ei, contribuția școlii va trebui să fie considerabil mărită.

Ne cunoaștem îndatoririle din ordin profesional, social și național și știm ce răspundere apasă pe umerii noștri. Deaceia este just și necesar, să ne gândim și la capacitatea noastră de muncă, bazată pe o corespunzătoare situație familiară și materială.

Toate eforturile fizice și morale ce se pot realiza, în orice domeniu de activitate, pornesc încontestabil, dintr'un organism suficient întreținut, asupra acestui adevăr elementar nu mai, insistăm, considerând că „teoria”, oricât de savant ar fi susținută—pro sau contra,—ar fi totuși de prisos și ne grăbim să trecem la enunțarea problemei, care este următoarea:

— Cum să se împartă învățătorul între obligațiunile familiare și gospodărești și acelea ale școlii? Sau cu alte cuvinte, să se găsească formula de împăcare, („modus vivendi”), între școală și gospodărie, mai ales în epocile mai grele de viață. Căci ambele domenii de activitate solicită energiile, răbdarea și suferința, aspirațiunile și toate forțele noastre creatoare...

Societatea cu interesele ei și învățământul cu programele sale, cer un învățător cu desăvârșire generos și idealist, care să fie absorbit și total angajat, numai în activitatea școlară și extrașcolară. În această privință, multe s'au spus și s'au scris; dar noi vom aminti aci numai cuvintele d-l Prof. C. C. Giurescu, care scria așa: „Elementul esențial din învățământ este educatorul; cele mai bune clădiri și cele mai bune programe nu valorează mare lucru, dacă lipsește elementul viu, personalitatea învățătorului, bine pregătit sub raportul științific și cel pedagogic. Atâta prețuește o școală, cât prețuește învățătorul ei. Cu un învățător bun se poate face minuni, cu un învățator slab, rezultatele sunt penibile.

Știm că trebuie să dăm viață învățământului, să dăm suflet din sufletul nostru copiilor poporului, cu care, una suntem prin identitate de sânge, de muncă și de aspirațiuni. Suntem încurajați—unii și alții numai—de aceleaș iluzorii, „speranțe de mai bine”, ce au pluit pe orizontul tuturor generațiilor de până acum, ca niște hârtiuțe colorate purtate de vânt...

Astăzi însă, credem convinși în „mai bine” și muncim cu nădejde în acest sens, ca să ajutăm realizarea progresului dorit sincer de

toți. cei ce urmăresc luminarea și ridicarea poporului din starea în care se găsește.

— Dar e bine să se știe de cei în drept, că lupta noastră pentru existență și pentru împlinirea datoriei la școală, nu este o luptă ușoară.

Este o luptă plină de un adânc dramatism; o împletire de suferinți și de nădejdi înnoite cu fiecare început de an școlar și risipite în toate împrejurările în care se ivesc motive de comparație între noi și ceilalți intelectuali și între gospodăriile noastre și „gospodăriile model”, descrise în cărțile de școală și în reviste, ori existente adevărat prin unele sate mai bune. Câți învățători pot spune că au „o gospodărie model”, realizată prin munca sa proprie, în timpul liber și susținută numai cu venitul net al „salariului” ?!

Dar mai ales câți sunt acela cari nu pot înfrîna nici chiar o formă sumară de gospodărie, ori de a asigura un minimum de existență pentru ei și pentru familiile lor, din cauza insuficienței aceluiaș... salariu!

Sbuciumul acesta dureros ne este cunoscut.

S'a scris mult despre el, în reviste și în ziare.

S'a vorbit, mai ales, foarte mult, în toate adunările învățătoresii din trecut. Și chiar în literatură, am fost remarcăți de unii scriitori, în câteva romane, nuvele și schițe. Dar nimeni n'a spus cuvântul decisiv în această privință, nimeni n'a indicat o soluție precisă la această problemă: Cum poate să împace învățătorul cerințele școlii, cu nevoia conducerii efective a gospodăriei sale, de care nu se poate lipsi, atât pentru asigurarea existenței sale și a familiei, cât și spre a servi ca exemplu de muncă rațională și stăruitoare în satul său ?

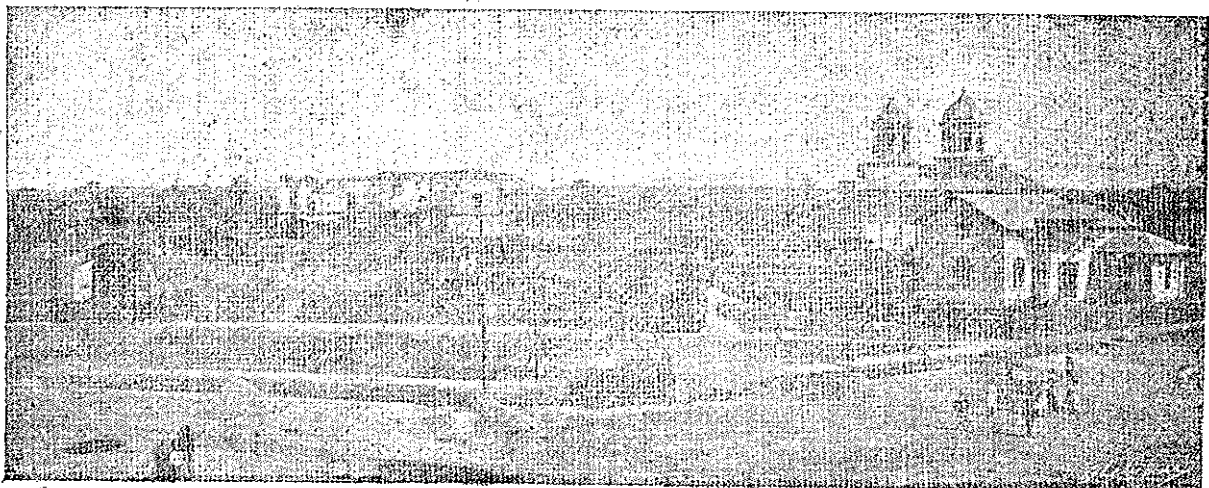
Considerată din punct de vedere educativ, ideea gospodăriei n'a fost combătută de niciunul dintre pedagogi ci, dimpotrivă a fost susținută de toți.

Vom cită un singur exemplu: „Pestalozzi s'a făcut agricultor, pentru a da concetățenilor săi, exemplul unei culturi perfecționate. În mijlocul poporului, el a venit cu fapte concrete pentru că numai acestea au darul de a trezi mirajul înălțării, (Guimps). Din toate scrierile referitoare la situația învățătorului, rezultă acest adevăr incontestabil, că gospodăria îi este necesară nu numai pentru întreținerea sa și a familiei, (mai ales în epocile în care piața economică este desorganizată), dar—mai presus de orice, gospodăria proprie, realizată prin munca sa proprie, oferă un model viu și un îndemn la muncă ordonată mai eloquent de cât toate discursurile, pentru consătenii săi, pe care e dator să-i îndrumeze și cu cuvântul și cu fapta.

Așa dar, într'o „eră nouă” cu care totul va fi esențial reorganizat și întărit, pentru ca organismul vieții economice și culturale să funcționeze perfect,—avem dreptul să credem că și învățătorul va fi ajutat să-și pună la punct gospodăria sa, cu diferite ajutoare materiale ce le va primi din partea Statului și că va fi plătit cu un salariu corespunzător atât intereselor și demnității profesionale, cât și intereselor însăși ale culturii poporului, cari vor deveni din ce în ce mai mari și mai exigente.

„Problema” pusă de noi aci, nu e „nouă”, e veche de tot, ba chiar s'a născut odată cu „învățământul... gratuit și obligatoriu”, dar „soluțiile” dorim să fie „noui”,—altele mai bune ca cele din trecut, pentru ca și învățământul și cultura poporului să devină mai active și mai fecunde de—aci înainte, punându-se în perfect acord, cu ritmul progresist al vremii!

Inv. Gh. H. Danciu
Măgura

Metoda centrelor de interes

Școala noastră, așa cum o avem azi, este o școală revoluționară.—Ea nu este urmarea unei tradiții românești și nici nu este născută din nevoile noastre firești.—Ne-a fost impusă, la un moment dat, de împrejurări.

După războiul Romano—Ruso—Turc, din anul 1877, scăpând de influența orientului turc, țara noastră s'a poménit cu o scădere juridică și cu o mentalitate, care nu-i îngăduia să meargă în pas cu lumea civilizată, în sfera căreia intra.

Era nevoie deci de o grabnică adoptare.

Numai așa se explică împrumuturile fără mult discernământ, cari sau făcut în toate domeniile.

Așteptarea unei dezvoltări, pe cale de evoluție, ar fi fost cu mult mai dăunătoare, decât o imitare.

Că aceste împrumuturi trebuiau să fie trecătoare, s'a bănuit chiar dela început, căci chiar dela început a luat naștere și un puternic curent de opoziție, care a manifestat constant în toate domeniile, luând apărarea fondului autohton

Acum perioada imitației a trecut ; cea a creației trebuie să înceapă.—Și școala are un rol dintre cele mai importante în această perioadă. Ea este chemată să atășeze pe om vieții sociale reale, să-l integreze în cadrul cultural și social al țării noastre, așa cum integrezi o plantă în solul și atmosfera care-i primește, pentru a da roade cât mai bune.

Iată de unde întreaga frământare a școlii românești, începând imediat după războiul de întregire din 1916—1918 și până în prezent.

Urmând să trecem în domeniul unei creații proprii, trebuie să ne însușim tot ceea ce experiența ne-a dat mai bun, mai temeinic, mai aproape de realitate, pentru a porni dela început, pe un drum sigur și sănătos.

Tot un împrumut se va spune ! Da ! Dar adevărurile științifice stabilite până în prezent, rămân adevăruri, valabile pentru toate timpurile și pentru orice loc.

Legile de dezvoltare sufletească sunt aceleași la copil, în general.—Numai condițiile de dezvoltare diferă dela loc la loc și dela neam la neam.—O metodă care să țină seamă de toate realitățile, ce condiționează dezvoltarea vieții sufletești, poate să fie aplicată, tot, cu atâtea succes, în orice parte a lumii, ca și în patria ei de origină.

Se va pune acum întrebarea,—și pe bună dreptate,—dar școala este frământată astăzi de atâtea concepții și curente pedagogice, are acum atâtea sisteme și metode de predare, încât nu știm pe care să-l alegem.

Privită sub acest raport, problema ar părea puțin dificilă, dar încercând să stabilim raportul legăturilor ce există între aceste noțiuni, lucrul se va simplifica cu totul.

Este necesar dar să stabilim conținutul acestor noțiuni :

Părerea cuiva, cu privire la o problemă oricare, poartă numele de concepție sau teorie.

Când această părere este însușită și susținută de un grup mai mare de oameni se numește curent.

Supusă în urma verificării și dovedită definitiv întemeiată, se transformă în adevăr științific.

Iată deci cum concepția este înglobată unui curent, și în urma verificării, unui adevăr științific.

Adevărurile sunt legi, care încălcate duc la rezultate cu totul dezastruase.

Aplicarea acestor adevăruri, la viața practică, se face prin sisteme și metode.

Prin sistem de educație înțelegem o totalitate de activități, desfășurate de diferiți factori,—familie, școală, biserică, armată, teatru, cinematograful etc.,—pentru formarea și dezvoltarea copilului, în raport cu cerințele și aspirațiile vieții și ale societății.

Pe când, prin metodă, înțelegem numai activitatea desfășurată, pentru acelaș scop, în școală.

Toate curentele ce frământă pedagogia contemporană, ca și metodele lor de aplicare, se sprijină astăzi pe același ideie ;—respectarea individualității copilului ; numai că unele urmăresc numai dezvoltarea interioară a copilului, detașată de mediu, pe când altele o încadrează mediului, în care este chemat să se dezvolte.

Dintre acestea din urmă, face parte și metoda centrelor de interes.

Cum însă această metodă nu poate fi aplicabilă, decât în cadrul concepției activiste și a regionalismului educativ, nu pot trece la modul ei de aplicare în școală, până când nu vom arăta importanța acestor două concepții, ce au impus-o.

Despre metoda activă s'a scris și s'a discutat atât de mult, încât nu vom stărui decât foarte puțin, în sprijinul acestei metode s'au adus motivele de ordin : biologic, psihologic, filosofic și social.

Caracterul vieții este mișcarea, activitatea ;—fiindcă elementul primordial din celulă,—protoplasma—este într'o continuă mișcare.

Conștiința deasemenea este ca un fluviu, ce curge mereu.—Ea prelucurează mereu datele, simțurilor ; lumea din afară—precum și datele interioare ;—reprezentările, ideile.

Viața este o continuă evoluție de acții și reacții.

Mediul natural și social deasemenea acționează asupra noastră, la care trebuie să răspundem prin reacții.

Prin funcțiuni, mișcări, acțiuni, se face adaptarea la mediu.

Numai omul cunoaște muncă, pentrucă are mână. Inteligență ajutată de mână, a putut crea minunile civilizației de azi.

Mâna, pentru copil, este un organ intelectual—Cu ea pipăie, strânge, apucă, cercetează. Cu ea își face primele idei de spațiu, căci văzul vine mai târziu, culegând roadele mâinilor.

Caracteristica copilului este mobilitatea, care se manifestă prin jocuri și jucării, preocupări, unde pune la contribuție și activitatea fizică și cea psihică—Activitatea lui este pusă totul în serviciul creșterii; ea nu reprezintă decât ucenicia pentru ocupațiile serioase ce mai târziu.

Mâna este un organ intelectual ca și ochiul și urechea—De aceea s'a spus, că mâna este un al doilea creier pentru copil—El gândește pentru că are mână.

De aici a ieșit metoda activă, concepută în trei feluri:

a) *Activismul materialist*, care pune accent pe munca mâinilor;

b) *Concepția intelectualistă*, concretizată de Spencer, care cere ca activitatea normală să fie călăuzită de rațiune, de inteligență;

c) *Concepția integrală*, care armonizează aceste două concepții—Gândește și lucrează, lucrează și gândește—Toate forțele fizice și intelectuale să fie puse în acțiune—In școală să domnească viață și mișcarea.

Altădată sufletul omenesc era socotit ca un depozit, în care se găsește locul lor trei facultăți: voință, sentimentul și inteligența.

Astăzi teoria facultăților sufletului este abandonată—Sufletul este numai unul și în oricare din actele lui, se manifestă întreg—Celece numeam altădată facultăți, sunt numai moduri de exprimare și ele nu sunt niciodată pure, în conștiința noastră psihică.

Sufletul e doar unul și el nu se mobilizează cu ajutorul cunoștințelor, cum deosebit se credea odăi, ci se formează prin exercițiu.

Adevărul biologic „funcția crează organul” este valabil și aici.—Numai prin activitate se dezvoltă în om, ceea ce dela natură este numai sădit.—Aceasta este și deosebita dintre un copil de școală și unul care n'a învățat carte—Școala nu dă nimic nou copilului. Ea nu-l poate sădi în suflet nici calități noi, nici puteri mai mari decât acelea pe care i le-a sădit natura.

Ea pune numai în valoare, pe cele existente.

În felul acesta se poate spune, că inteligența și voința unui copil este ce este la un moment dat, numai datorită activității, pe care a depus o.

Ea poartă urmele reacțiilor, actelor, pe care copilul le-a executat, ca răspuns la lumea din jur și la îndemnul dinăuntru.

Psihologii contemporani, aproape toți, dau o deosebită importanță acestui fapt. Psihologul german Dilthey socotește că nici nu poate fi vorba de existența unei vieți sufletului născută din nimic.

Ea nu este decât o formă de adoptare a vieții la un mediu.

Același lucru este susținut și de Müller.

O caracteristică a sufletului, după acesta, este aceea că toate manifestările sale sunt supuse principiului finalității—Eul pe de altă parte nu poate fi socotit ca o existență independentă.

El există, pentru că există și altceva în fața cărora a apărut și se adaptează.

El există, pentru că există și un mediu, care îl determină.—Fără de acesta, el este silț să ia atitudine, pentru a se conserva, iar aceste atitudini, sunt acte cu un scop, care și prelungesc existența, în urmele pe care le lasă și care formează eul conturat—Eul nostru implică deci existența noneului din afară, a mediului înconjurător.

După psihologia personală, a marelui psiholog german W. Stern, lucrurile stau cam în același fel.—După acesta, persoana umană este un sistem de scopuri personale, copersonale și supra personale—Ceea ce înseamnă, că formarea persoanei omenești depinde de hereditate, și de mediul cultural sau natural—Ea nu devine realitate activă, decât prin manifestare continuă, înrând în raport cu mediul, pe care-l folosește, pentru a se prezenta pe sine.

Dar nu orice excitație exterioară, provoacă o reacție! Pentru a o determina la activitate, excitația trebuie să intereseze finalitatea inerentă firii sale.—Organul are dor nevoi de lumea înconjurătoare, pentru a se forma pe sine. El însă are nevoi și de anumite excitații, mai mult decât de altele, și anume de acelea care îl interesează mai mult.

Pe acest adevăr se întemeiază învățământul local. Căci dacă omul reacționează mai ales la ceea ce îl interesează, se înțelege că lucrurile cu care el a trăit mai mult în contact, acelea care i-au devenit familiare și carecum părăsesc din persoana lui, acelea îl vor interesa mai mult și față de acestea va reacționa mai ales, mai spontan și mai cu tot sufletul.

Dar mai este și un principiu pedagogic, care pledează pentru localismul sau regionalismul educativ. În lucrarea sa D-I I. C. Petrescu spune: „Metoda regionalistă se trage ca un corolar al principiului intuiției”. Dacă dezvoltarea omului depinde în primul rând, de mediul în care trăiește, apoi o cunoaștere a acestui mediu, este prima condiție, pentru o educație fructuoasă.—Deci copilul nu poate fi conceput în afară de mediu.—Chiar fără să vrem noi, el tot va trăi într'un mediu.—Numai că lucrurile se vor petrece astfel.—La școală, el se va hrăni cu idei abstracte, care-i vor fi dezvoltarea în loc, din lipsă de reacțiuni naturale, iar acasă într'un mediu natural, în contact cu lucrurile lui, în fața cărora va avea o atitudine, dar activitatea lui nu va fi dirijată rațional.

Adaptând învățământul, la mediul în care trăiește copilul, facem ca acesta să nu trăiască decât un singur mediu.—El nu va mai avea unul la școală și altul acasă.

Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să depășim mediul local—Nu! Ci după cum facem intuiția, ca

prin ce să ne ridicăm în abstract, tot așa și principiul localist, nu trebuie să ne servească decât ca punct de plecare; ca metodă și nu ca scop, pentru a nu împiedeca progresul cultural și social.

Odată cu mediul local, trebuie să mai înținem seamă și de cel social, în care copilul este chemat să se manifesteze, căci grupul social prin mărimea lui, prin locul unde trăiește și prin ocupațiile lui, face să

se deosebească, un grup de altul, creindu-și o viață spirituală cu totul anumită.

Am arătat până acum, realitățile ce condiționează dezvoltarea vieții sufletești. În numărul viitor, metoda centrelor de interes, ca o consecință a acestor realități.

M. GEORGESCU.

Câteva însemnări pe marginea „Metodei globale”

Școala primară românească e în al doilea an dela aplicarea metodei globale—ca tehnică nouă pentru predarea scris—cititului.

Metoda aceasta—nouă—ca timp de când se aplică la noi, dar cu o vechime de aproape o sută de ani, de când a fost pusă în discuția pedagogilor și educatorilor, și-a făcut deci stagiul în faza discuțiilor și iată, acum, în prag de viață nouă—pentru școala românească—vine să întâlnească odată și mai mult afirmația că, în adevăr, la vremuri noi se cer oameni noi, procedee noi și mai presus de toate un suflet nou, o voință nouă, o simțire și o gândire nouă, căci fără aceste elemente, mereu reînnoite, evoluția—acel proces ce desfășoară manifestările vieții în natură, în mod firesc și fără salturi, nu ar putea fi posibilă.

Cu alte cuvinte, e vremea să înțelegem că o adaptare a ființei noastre la legile ce emană din însăși desfășurarea manifestărilor vieții noastre în natură socială, politică, economică și culturală a lumii, se impune și, ca atare, devenim „noi” numai în măsura în care știm să ne adaptăm, numai în măsura în care știm să ne adaptăm, numai în măsura în care știm și putem să ne înnoim sufletul, adică manifestările lui ca gândire, simțire și voință.

Școala noastră, care este desigur o instituție socială, există pentru că viață și pentru că este necesară societății, iar noi, slujitorii ei, facem parte integrantă din însăși existența ei și astfel, ea are viață pentru că aceași viață i-o dăm noi—educatorii,—i-o dau copiii și i-o dau toți acei cari trăiesc pentru ea și deci, ca instituție socială vie, e supusă aceluiași legi de dezvoltare.

Acum, deci, când, în toate compartimentele de viață socială—se impune o nouă orientare a vieții, pentru a ne putea lua locul ce ni se cuvine în rândul tuturor popoarelor lumii,—doritoare de pace și de progres,—școală, care îndeplinește rolul de factor principal în opera de orientare sub aspectul cultural, moral și național, nu poate rămâne în urmă și,

ca atare, e logic s'o vedem angajată pe calea înnoirilor. Și pentru că să nu rămână acest sbucium fără efectele dorite, noi—educatorii—cei dintâi, suntem datori să participăm cu tot efortul nostru la realizarea acestor înnoiri, aceasta cu atât mai mult, cu cât întreaga conducere a școlii primare e acum în mâna noastră, a învățătorilor.—Măine, școala noastră va fi ceea ce suntem noi astăzi și pentru aceasta să luăm în serios răspunderea ce ne este lăsată nouă—astăzi.

Colegi de-ai noștri, mai în vârstă, mai cu multă experiență, mai cu multă pregătire, mai aproape de chemarea noastră poate, au început munca de înnoire și fac mereu apel la toți câți avem aceeași datorie și aceeași chemare, de a strânge rândurile și de a lua parte la munca pentru realizarea școlii noi.

Un asemenea apel, ni se face pentru a contribui la aplicarea unei noi metode de predare în școală—metoda globală,—menită să aducă rezultate și mai bune și mai mari în uriașa noastră luptă pentru răspândirea culturii, în valori cât mai largi și cât mai adânci în masa satelor românești.

Apelul se aude greu căci urmările nefastului război și cele ale celor doi ani de cumpănită secetă au așezat între „om” și „ideal” o pânză groasă de ceață, în mrejele căreia orbecăm, căutând mai întâi pâine. Dar, cu toate acestea, să ne gândim că nouă, în special, ni se cere să privim peste aceeași piedică trecătoare și a nu pierde din vedere că viața noilor serii de copii, ce ne vin an după an în școală, nu stă în loc spre a ne aștepta pe noi să căutăm mai întâi pâine, și că ea ne cere zi de zi, binefăcătoarea ocrotire și îndrumare pe care trebuie să le-o dăm mereu cu căldură și mereu cu ochii la idealul spre care năzuiesc.

De aceea socot că, mai presus de orice, noi suntem datori să dăm toată ascultarea chemărilor la înnoirea spiritului în școală, știut

fiindcă ceea ce ni se cere nu-i chiar nou, nu-i chiar în afara pregătirii ce-o avem.

Metoda globală, pe care am aplicat-o fiecărui elev în școala de ucenicie, când ne făceam lecțiile practice la școala de aplicație, la predarea obiectelor de învățământ, la toate clasele, împletită mai apoi cu cea a centrelor de interes, preconizată de Dr. Decroly, vine acum să fie aplicată și la clasa I, la predarea scris-cititului, pentru care am folosit aproape 37 de ani metoda cuvintelor normale și care, acum, se dovedește, a nu mai corespunde cerințelor noi, ca una ce aparține școlii vechi, școlii de carte, care puneă preț numai pe unele din laturile de manifestare ale sufletului copilului.

Școala nouă, școala pregătirii pentru viață prin viață, nu mai poate păstra legătură cu metodele vechi și, ca atare, aducerea în discuție a unor noi metode și aplicarea lor, trebuie să ne apară ca un fenomen firesc în câmpul activității noastre.

Inceputurile sunt anevoioase și așa se explică de ce unii stau pe loc și încă așteaptă, când alții au luat-o înaintea; cu toate acestea apariția acestor noi preocupări e așa de logică și atât de îndreptățită încât, trebuie să ne hotărâm a porni și a ne face loc, mergând toți pe același drum.

Se cere mai mult efort din partea noastră? Da, însă numai până ne vom obișnui cu ritmul în care vom acționa aplicând-o și la această clasă și numai până când se vor familiariza cu ea și elevii noștri, cari, de data aceasta, antrenaj pe linia manifestării interesului lor lăuntric, vor lucra mai mult decât au lucrat până acum și cu mai multă plăcere.

În vechea școală, obiectele de învățământ s'au predat fără a ține seama de psihologia vârștelor și de interesul pe care îl manifestă copilul în diferitele faze, prin care trece în anii copilăriei, ce corespund școlarității.

Cunoștințele teoretice, grupate în cadrul unor anumite lecții ce nu puteau depăși—ca durată—după regula pedagogică—30—50 de minute, prezentau copilului—natura cu viața ei în fragmente ce nu puteau explica cauzele și efectele—in ansamblul lor—raportate la cerințele vieții lui imediate.

Totul trebuia păstrat undeva în memorie, pentru a fi folosit mai târziu, însă acel „mai târziu“ când venea, cerea vieții altceva și nu ceea ce se păstra sau nu în memoria copilului, devenit altul acum față de ceea ce era atunci, când învăța cunoștințe prelucrate de altul și nu de ființa lui.

Lecțiile de istorie, de geografie, de științe, de aritmetică, de citire, gramatică și memorizare, lungi ca înșiruire de date, idei și cunoștințe, la care dacă se mai adăuga dexteritatea noastră de a vorbi mult și tare, mai mult decât elevii, nu puteau fi explicate într-o oră de clasă, în înțelegerea lor globală și atunci trebuia să le fragmentăm pentru a i le da copilului cu lingurița așa cum i-ai da un medicament pe care îl ia greu din cauza gustului său amar și neplăcut.

Când, însă, cu timpul, pedagogii și educatorii au observat că viața copilului se desfășoară după alte legi, decât cele care stăteau la baza școlii și când s'a putut dovedi că rezultatele sunt slabe și din cauză că munca noastră în școală, se desfășura în afara ritmului în care se desfășura viața copilului, când s'a putut demonstra că natura, ca și viața ei, e un tot armonie în care copilul se orientează și se dezvoltă pe linia interesului ce i-l trezește numai viața reală, de fiecare zi și când, în cele din urmă, s'au putut determina centrele de interes ce au afinitate cu viața copilului, în diferitele ei faze de dezvoltare, atunci s'a impus școlii să-și schimbe procedeele pentru că funcția de globalizare a copilului e aceea care explică sensul adevărat în care se desfășoară viața copilului și raporturile lui cu mediul înconjurător.

Așa fiind, lecțiile au început a fi făcute odată, în toată întregimea lor, simplificându-se ca fond și formă, situație care a impus autorilor de manuale didactice să-și revizuiască manualele, scurtând lecțiile în așa fel ca grupul de cunoștințe, determinat de subiectul lecției, să poată fi predat global și corelativ pentru ca în mintea elevilor—procesul asocierii cunoștințelor vechi cu cele noi să se facă potrivit cerințelor determinate de interesul lăuntric al copilului, spunându-se, pe bună dreptate, că numai atât rămâne, din complexul de cunoștințe predate, ca un bun însușit de ființa

copilului, cât poate fi împlinit pe dorința lui lăuntrică de a ști, de a cunoaște, de a simți și de a voi. Așa s'a impus nevoia de a respecta noua tehnică preconizată de metodele centrelor de interes și de a se folosi, în aceste împrejurări, la predarea lecțiilor, procesul prevăzut de metoda globală—opusă celei fragmentare.

Poeziile se învață global, textele de citire se citesc și se explică în întregime, în cadrul unei singure lecții, care poate depăși durata fixată, lecțiile de istorie, fragmentate până la o vreme, apar acum, în noile manuale, mai scurte și se predau odată, în întregime, și în partea finală a lecției. Blocul de cunoștințe noi este pus în corelație cu altele blocuri de cunoștințe, din alte materii de învățământ, ce au o încheiere cu cunoștințele nou predate.

Predarea scris—cititului, la cl. I, supusă, după metoda cuvintelor normale, unor momente așa zise psihologice, silea pe copil să învețe tehnica cititului și a scrisului pornind de la sunet și semnul său spre cuvinte și scrierea lor izolată și apoi în ziceri.

După metoda globală, elevul învață tehnica cititului și a scrisului, folosind nu sunete și litere, ci cuvinte întregi, pe care trebuie să le asocieze cu imaginea lor, apoi să le recunoască și să le scrie muncind el (copilul) mai mult decât învățătorul, pentru că este știut că atât îi va rămâne din ce învață cât își însușește prin munca sa, făcută cu dragoste și din interes lăuntric.

Metoda globală adresându-se mai mult văzului și nu auzului—cum se procedează în cazul metodei cuvintelor normale—este o metodă ideă—vizuală, cu ajutorul căreia scrisul

și cititul, legat de simțul văzului, se poate învăța mai ușor și mai firesc, interesând în acest scop întreaga ființă a copilului care, acum, este antrenată și interesată într'o măsură mai mare prin efortul variat pe care îl face.

Abecedarul nou „Învăț și citesc ușor” al D-lui Marin Biciulescu e merit să aducă o prețioasă lămurire în câmpul activității noastre, tocmai prin faptul că este întocmit după metoda globală adoptată realităților noastre.

Viața copilului, la vârsta de 6—7 ani, când acesta vine pentru prima dată la școală și când se încheie o fază, poate cea mai însemnată din viața omului,—faza celor șapte ani de—acasă—încă este sub semnul jocului, dar cum școala nouă înseamnă „pregătirea pentru viață prin viață”, deci cum ea cere efort, nu vom aluneca prea mult pe panta considerațiilor că trebuie să ne fie milă de frăgezimea trupească a copilului, întrebându-ne cu groază dacă nu i se deformează degetele silindu-l să strângă bine între ele un condei sau un creion pentru a scrie apăsat sau ușor, drept sau oblic.

Va trebui să continuăm și să adâncim cercetările noastre în domeniul propriei noastre realități, aceea care încă ne îngrozește, pentru a ajunge să ne putem da seama și de legea sub semnul căreia stau elevii noștri atunci când trebuie să deprindă meșteșugul scrisului pe care trebuie să și-l perfecționeze mereu, dacă vrem să explicăm încă o cauză pentru care procentul cu scriere urâtă este așa de mare în lumea știutorilor noștri de carte.

CONSTANTIN URSU.

Sf. Sărbători ale Învierii Domnului vin pentru toți. Jertfa Lui s'a făcut pentru binele nostru. Acum, în aceste momente grele ale neamului, să dăm exemplu de adevărați creștini și să jertfim și noi, din pușinul nostru, pentru frații moldoveni.

Bucuria creștinului adevărat atunci e mare, când știe că nimeni nu suferă în ziua Învierii.

METODE PENTRU CERCETAREA INDIVIDUALITĂȚII

PSIHANALIZA, METODA CAZURILOR PATOLOGICE

N. Constantin—Fieni

Din timpurile cele mai vechi, educatorii-acei în grădina cărora era dată foamea facultăților psihofizice, ale individului au fost muncitori de gândul cum trebuie să presteze munca lor pentru a se ajunge la rezultate cât mai bune.

Însăși, primii raționaliști universali ca : Socrate, Platon, Aristotel și cei din urmă, crescuți la flacăra spiritualității lor erau preocupați de psihologia masei, căreia se adresau, conducând-se după precepte ca :

„De a trăi conform naturii”, precept ce azi formează modă în Școala Activă, prin principiul „Învățământul să fie natural”.

„De a da corpului și sufletului frumusețea și desăvârșirea pe care sunt în stare să le desvolte”, celace constituie „Educația armonică a individului”.

„De cât o educație rea, mai bine nici una” și altele ca acestea, bine înțeles exceptând cazurile, pe care noi astăzi le vedem pline de ridicol și humor de care poetul grec Aristofan vorbea ca în felul acesta :

„Dacă vreunul făcea nebunii, sau schimonosea cântul, era lovit cu biciul, ca un dușman al muzelor ce era”.

Sau dacă am aminti de credința ce exista în evul mediu, despre copiii sburdalnici și cei ce nu știau rigidele întrebări ale dascălului și anume erau posedați ca diavoli și ca urmare, bătaia cu nutăua până la refuz, pentru a scoate diavolii din ei.

Dar aceste credințe sunt eclipsate total de orbitoarea lumină a cercetărilor în domeniul sufletului.

Toate stăruințele au fost puse pentru a se găsi mijloacele cele mai eficace pentru o bună educație, întrucât educația implică mijloacele sigure pentru atingerea scopului sau a idealului.

Concepând idealul, fără mijloace, este o imposibilitate.

Ce sunt oare visările către mai bine, de cât dorințe urgente de a înfăptui ceva, fără însă de a te gândi cum.

Deaceia, visările rămân numai visări.

Ori pentru o stare, pe care o găsești și voești cu tot dinadinsul a o înfăptui, se cere a se găsi și mijloacele posibile.

Mai ales în pedagogie, care este o știință prin practică, dacă știi mijloacele de parcurs, ojuți cu siguranță la dorința pe care urmăreai să o înfăptuiești, mai ales dacă depui și stăruință.

Aceste mijloace, pe care le parcurgi motivat și conștient poartă numele de metodă ; iar ramura pedagogiei, în acest sens, Metodologie.

Mult, timp, metodele educației și instrucției sau găsite prin speculațiuni teoretice asupra formațiunilor su-

fletești, dar fără a se ține, câtuș de puțin seama de varietatea acestora în funcție de copil.

Din această cauză, metodele vechi aveau un caracter general și nu corespundeau psihologiei atât de diferențială la copil.

Astăzi, toate metodele se constituie pe cercetări noul în domeniul psihologiei diferențiale la copii și aceasta începând dela lozinca emanată de J. J. Rousseau :

„Începeți prin a vă cunoaște mai bine copiii, căci fără îndoielă nu-i cunoașteți deloc”.

Dela această formulă, emană o mulțime de cercetări cu privire la viața psihică a copiilor. Bernard Penez, Scapin, Stern, Claparede Piere, Bauvè, Simon, Ernest Mouman, Binet, Toulouse ; totuși un catalog însemnat în istoria Filozofiei, numiri de care se leagă însemnate cercetări în domeniul funcțiunilor psihice la copil și diferențierea lor dela copil la copil.

Astfel s'a născut știința copilului, sau pedologia, care cere o știință practică de observare, statistică și experimentare.

Trebuie să precizez, dintr'un început, că aceasta nu este o știință teoretică a vieții psihice, cu aceasta ocupându-se psihologia științifică, care studiază viața sufletească, această manifestare mai nouă a vieții de relație, manifestare condiționată de o individualitate conștientă, deci o cercetare în mod evolutiv sau genetic, sau mai pe înțeles, studiind în genere viața sufletească dela cele dintâu licăriri ale vieții, până la treptele cele mai înalte.

Pedagogia are un scop practic :

De a găsi căile cele mai practicabile, luminile cele mai scânteietoare de adevăr, dar metodele cele mai sigure de exploatare a fondului psihologic ereditar al individualității conștiente.

A scrie, despre importanța cunoașterii individualității ar fi ceva în plus. S'a scris așa de mult, s'a vorbit așa de mult încât în van ar fi umilte păreri.

Rămâne să descriem mai jos, metodele de cercetare.

Metodele de cercetare, în spirit practic, sunt înglobate în trei, ele ajutându-se reciproc. Astfel avem :

1. Observarea directă asupra copilului.
2. Experimentele de laborator.
3. Anchetele.

I. Observarea directă.

Observarea directă asupra copilului, constă în observarea și interpretarea înfățișării fizice și sufletești ; deci, observarea extrospectivă și observarea introspectivă.

a. Observarea introspectivă.

Observarea introspectivă se referă la cercetarea directă a sufletului, prin anchete asupra dorințelor, idealurilor, plăcerilor ce-l odobează. Ce jocuri îi plac, ce cărți, ce profesii îi place mai mult și așa mai departe, o mulțime de întrebări, puse în mod destins și cu așa măiestrie, încât să nu și dea seama deloc copilul subiect că, aceste lucruri sunt consemnate undeva.

Mai întâiu relaxă o atmosferă ambiantă. Copilul să vadă un prieten mai mare. Așa creat, își va da pe față tot ceea ce sufletul lui mic este capabil a ascunde în cutele-l cele mai adâncite.

Toate aceste observări, primite în felul acesta, vor fi sistematizate și concentrate într-o formulă psihologică.

b. Observația extrospectivă. Observația extrospectivă va consta în o observare continuă, care are de scop să urmărească viața psihică a copiilor, așa cum se desfășoară ea în toate zilele, în mod natural. Se observă cum ține de obicei gura (închisă sau deschisă), ce culoare are fața, e slab sau gras, cum privește, cum ține capul, ce conformațiuni cludate are, ori ce asimetrii are, cum îl sunt dinții, cum stă în repaos ce sănătate are, ce putere fizică, ce statură, etc.

Și această observare se face fără a ști copilul subiect că este urmărit, la joc, în clasă, în repaos, în relațiunile sale de joacă, cu părinții, cu particularii, pe stradă, acasă, la școală.

Deci, această metodă întrebuițează observarea ocazională.

Are marea calitate de a prinde atitudinea spontană a copilului, de a culege produsele activității lui naturale, dar are și neajunsul că nu în tot timpul putem urmări copilul și nu tot ce face copilul este util cercetării noastre.

Aceste 2 forme de observare se completează reciproc, este însă de mare importanță ca, în toate aceste observări, să se depună stăruință și dragoste mare pentru descoperirea adevărului, pe care-l urmărim, a idealului de care om vorbit la început.

II. Metoda experimentelor de laborator.

A doua metodă este metoda experimentelor de laborator. Experiența constă în cercetarea metodică a corpului și a sufletului copilului subiect. Experiența este de două feluri :

1. Experiența, ajutat de instrumente.
2. Experiența fără instrumente.

a. Experiența, ajutat de instrumente, se referă la cercetarea antropologică și a simțurilor.

Această cercetare este o imperioasă datorie—ce se impune educatorului—pentru a cunoaște dezvoltarea fizică a copilului.

Ea este ajutată, la început, de aprecierea directă, care este o părere generală a educatorului, bazată pe observarea extrospectivă, despre dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic.

Vine—apoi—aprecierea indirectă sau măsurătorile instrumentale.

—Talia se măsoară cu stânjenul. Stânjenul este o bară de lemn împărțită în metri și subdiviziunile metruului. Se măsoară talia în picioare și șezând, întrucât înainte de pubertate-cresc picioarele, pe când în urma pubertății—bustul crește mai mult.

—Lățimea umerilor se măsoară cu compasul și tot cu compasul se măsoară și toracele. Compasul este un instrument format din 2 brațe de fier—curb. Lățimea umerilor este distanța între acromioane. Toracele se măsoară și în grosime—adică diametrul antero—posterior și în sensul lățimei—adică diametrul transversal.

Măsurile toracelui se iau și în faza inspiratorie și expiratorie.

Din aceste măsurători, interesează și diferența dintre aceste două faze și media diametrelor.

—Metru panglică se întrebuițează la circumferința toracică—în ambele faze (inspiratorie și expiratorie) și pentru perimetrul cefalic.

—Cântarul pentru măsurarea greutateii,

—Dinamo—metru este un instrument—de metal—cu ajutorul cărui, putem măsura forța musculară a copilului. Dufestel ne arată cum că, rezistența musculară este în raport indirect cu numărul eforturilor.

—Esteziometrul și Ergograful măsoară rezistența la oboseală.

Spirometrul este un instrument, ce măsoară capacitatea vitală a copilului. Spirometrul se bazează pe puterea aerului—ieșit din plămâni—de a împinge în sus, un vas ce se găsește cu gura în jos, în apă. O bară gradată arată capacitatea vitală, acolo unde vasul s'a oprit după prima experiență.

Toate aceste rezultate—provenite din măsurători—se înscriu în fișa individuală, se compară apoi cu tabelul ce arată dezvoltarea normală pe vârste.

Putem clasa—în felul acesta—copiii în : normali, întârziți și întârziți, arătându-se și cu câți ani sunt întârziți sau întârziți.

La experimentare și măsurători nu trebuie să trecem cu vederea asimetria corpului omenesc—care după Dr. Godin se prezintă astfel :

1. Mâna dreaptă este mai groasă de cât stânga cu 1/2 cm.
2. La membrele pelviene (oasele bazinului) stângul este mai gros ca dreptul cu 1/2 cm.
3. Brațul drept—fără mână—este mai lung decât cel stâng cu 1 cm.
4. Piciorul stâng—dela gleznă în sus este mai lung decât dreptul cu 1 cm.
5. Umărul drept e mai jos decât cel stâng.

La stângaci, aceste asimetrii sunt tocmai invers.

Instrumentele—arătate mai sus—nu ar trebui să lipsească din nici una din școlile noastre, chiar dacă unele au rămas și astăzi credincioase preceptelor de humoresc medieval.

Cu ajutorul acestor măsurători putem împărți elevii după coeficientul de robusticitate sau indicele de vitalitate și aceasta numai cu puțin efort matematic.

**La adulți : perimetrul toracic x 100
talie.**

La copii — prea cunoscutul Pignet.

Talie — greutatea + (perimetrul toracic în inspirație + perimetrul toracic în expirație).

2

Autorul formulei — având și un tabel cu coeficientul de robusticitate pe vârste.

b. *Experiențele fără aparate.*

Aceasta constă în anumite experiențe asupra simțurilor și mai ales, examenul cu teste asupra facultăților sufletești și Percepția, Atenția, Memoria, Imaginația, Judecata.

Aceasta în primul extmen.

Apoi cercetări asupra : Priceperii, Direcției, Invenției, Cenzuri.

Vin — apoi experiențele în domeniul Caracterului : Temperament, Emoționalitate, Sentimente superioare sau inferioare, Interesul, Voința etc.

În domeniul experiențelor cu teste — nu trebuie să trecem fără a aminti cu evlavie munca de titan a lui Binet.

Își decernă întreaga lui activitate pentru alcătuirea unor teste potrivit pe vârste. Aceasta e „Scara metrică a lui Binet“

Apoi Binet și Simon lucrează la, încadrarea copiilor — după răspunsuri — vârsta mintală fiind determinată de răspunsurile la întrebări de vârstă cronologică.

Filozoful Stern face un pas mai departe — descoperind o formulă pentru determinarea câtului intelectual, care este egal cu vârsta mintală împărțită la vârsta cronologică. Dacă un copil răspunde pentru vârsta de 6 ani și el are chiar 6 ani, câtul intelectual sau indicele intelectual va fi 1 deci normal. Cu cât câtul intelectual este mai mare cu atât copilul va fi mai înaintat și invers

Nu trebuie să uităm însă că, testele lui Binet nu pot corespunde cu exactitate pentru toate populațiile, copilul fiind ca înzestrarea psihologică și un produs al rasei, mediului social, unde se dezvoltă și al timpului (teoria lui Taine)

Totuși — încercări serioase, în cadrul sistemului cu teste, au fost făcute și la noi cu succes. Nu trebuie să trecem peste experiențele făcute de D-l Petre Ilcuș și P. Pământeanșu — care sunt cu atât mai interesante cu cât au experimentat pe copilul român între 5—7 ani.

Aceste experiențe dau lumină în începuturile grele ale vieții școlare, cu ele determinând bazele intelectuale ale micuțului preșcolar.

Gândiți-vă! clasa I-a împărțită în 3 categorii — după coeficientul intelectual. Am dat fiecăruia după puterea de asimilare. Școala nu și-ar mai continua meseria de călău pentru cei înzestrați și nu va mai fi chinul și năpasta pentru cei întârziți — care din nenorocire sunt cam mulți.

3. **Metoda anchetelor.**

A 3-a metodă este metoda anchetelor.

Anchetele sunt un șir de întrebări puse copilului și părinților,

Copilului, pentru antecedente personale.

Părinților, pentru antecedente hereditare.

Anchetele sunt de mare importanță — pentru educator — și de aceea trebuie multă atenție asupra lor.

Ele pot spune de multe ori — celace observarea și experimentarea nu au putut.

În tot timpul cercetării nu trebuie să uităm că, această mică flință — copilul — nu trebuie tratată ca drept ceea ce reprezintă, ea trebuind tratată așa cum ar trebui să fie.

Aceste 3 metode de cercetare — făcute cu dragoste și stăruință — la sfârșit — ne vor da icoana fidelă a individualității copilului subiect.

Psihanaliza.

Totuși de multe ori — am rămas derutați în fața unor cazuri speciale ale școlarii noastre. Cărula — dintre noi — nu i s'a întâmplat să vadă că, un copil — care a răspuns cerințelor intelectuale vârstei respective, sau care în urma unei cercetări a individualității a corespuns normal psihofizic, totuși peste un timp oarecare să arate cu totul altfel:

Față galbenă, ochi rădăciți, fixați în necunoscut, mândios, excitabilitate excesivă, sugestibilitate bolnavă, blazar, nervos, lenș în a gândi și a lucra — dând semne de odoseală după prima oră de clasă.

Ce s'a întâmplat? ne punem întrebarea cu stăruință.

De multe ori așteptăm îndreptarea. Copilul, din contra, persistă în manifestarea lui — într'un cuvânt de nesuferit. Nenorocirea eurănd se declanșează. Educatorul devine și el nervos, îi atribuie epitete dureroase, de lenș, puturos, de multe ori luând în ajutor toată ga-patrupelelor parcopitate.

Aceasta este greșala de neertat a noastră — a celor mulți, în grija cărora este dată creșterea acestor lucrări de viață către mai bine, aprinderea scânteii în sufletul acestora — care — în mod inconștient și de multe ori din greșelele noastre față de ei — și — au pierdut echilibrul sufletului — copleșit de rele.

Toată ura o aruncăm asupra acestui nenorocit al vieții. Dar aceasta trebuie să facem? cu aceasta îndreptăm sufletul cel întunecat de rele? Nu! categoric nu. Dela primele schimbări ale individului trebuie să punem problema existenței unei bube a sufletului.

Și când ne-am convios că nu este o stare naturală, provocată de o creștere excesivă a fizicului, trebuie să spunem cu tărie că este un caz patologic. Aci, trebuie să procedăm cu multă atenție, iubire și stăruință pentru a îndrepta răul.

Ce cazuri patologice pot exista:

Descurajarea.

Mânia

Lenea

Neurastenia

Hiperstentia

Hipohondria

Viciul—de ori ce formă—căpătat cu ușurință în faza adolescenței, etc.

Indată ce se constată turburări în viața sufletească a copilului, trebuie să punem și existența uneia din aceste boale.

Nici una din cele 3 metode, de mai sus, nu va da nici un rezultat, oricât am căuta să le practicăm de conștiincios. Singura metodă—care ajută la descoperirea individualităților bolnave—este Psihanaliza.

Numele o trădează: „Psihanaliza sufletului”. Dar analiza sufletului prin cunoașterea desăvârșită a subconștientului. A existat de mult această metodă. Din primele începuturi de cultură, dar a fost o metodă a doctorilor și la început—în mod inconștient de valoare ei—a doctorilor de categoria celor creași de Mollere. Acum este cu adevărat metoda savanților: Freud, care este un fanatic al psihanalizei, Hans Zuliger, G. G. Antonescu—la noi—etc.

Dintre aceștia, Hans Zuliger se ocupă, în special, de copiii greu educabili, spunând că, aceștia suferă de conflicte psihice refulate (uneori și actuale) care împiedică dezvoltarea lor normală și fac imposibil un randament școlar mulțumitor. În ce constă psihanaliza.

Psihanaliza constă într'un șir de destăinuri neordonate, nepregătite și prin suprinderea individului pe care voim să-l cercetăm.

Educatorul—și în cazul acesta un cunoscător—sau un doctor neurolog—va sta după o perdea, așa fel—încât, copilul să nu observe că se stenografează vorbirea lui neordonată. El va da drumul unul și

de cuvinte—refulate din inconștient și inconștient va spune la intervale din ce în ce mai scurte ceea ce obsează sufletul lui bolnav. Se repetă cercetarea. Educatorul sau doctorul va controla apoi cele însemnate și va scoate—de acolo ideile pe care sufletul bolnav al copilului le-a emanat ca o adevărată obsesie. Scopul este atins tocmă prin descoperirea acestui focar psihic al manifestărilor asociale sau—cum i se mai spune—complexul psihic refulat.

Iată cum, copilul și-a dat la iveală boala în fața educatorului, în mod inconștient. De acum începe greul activității educatorului.

Întrebarea—care-l va munci—va fi următoarea: „Această energie negativă—că trebuie să acceptăm această energie care are puțința de a întuneca toate facultățile normale—cum trebuie îndusă, e canalizată pe drumul redresării sufletești?”

În cazurile cele mai multe, doctorul are cuvântul.

Doctorul Maurice de Fleury are observații și tratamente potrivite multora din boalele sufletului. Deasemenea Fernand Nicolai, în lucrarea „Copil rău crescut”, dă sugestii ferice. Partea noastră a educatoarelor fiind cu totul altfel. Îndrumarea vieții celor din aceste cazuri patologice să fie făcută cu dragoste nefermuită și muncă neprecupețită pentru îndreptarea răului”. Și numai atunci—ca educatori—ne-am ajuns scopul, când s'a stârpiț—bineînțeles—prin intervenție bine calculată și după un plan stabilit—acel complex de manifestări psihice refulate și când copilul s'a readaptat la mediul social etc.

ERATĂ LA PAG. 13

Pagina 13 scăpând de sub corectură s'au strecurat 23 greșeli.

Cititorii sunt rugați a face corectura—înainte—pentru a se vedea sensul frazei.

COLOANA I-a

- Rândul 2 scris foamete—citiți formarea
 „ 8 virgulă după vorba lor.
 „ 19 scris ca — citiți cam
 „ 25 scris anume erau—citiți anume că, erau
 „ 25 scris la—citiți de
 „ 32 scris mijloacele—citiți mijloace
 „ 33 scris idialului—citiți idealului
 „ 34 scris idial — citiți ideal
 „ 43 scris prin—citiți pur
 „ 45 scris care urmăria—citiți care o urmărea
 „ 47 scris costient—citiți conștient
 „ 50 scris sau—citiți s'au
 „ 51 scris formațiunile—citiți facultăților

COLOANA II-a

- Rândul 6 scris constituie—citiți bazează
 „ 10 scris aine—citiți bine
 „ 14 scris Penez—citiți Perez
 „ 14 scris Claparede Pierre—citiți Clapared,
 Piere Bauve,
 „ 15 scris Mouman—citiți Meuman
 „ 20 scris cere—citiți este
 „ 31 scris Pedagogia—citiți Pedologia
 „ 36 scris cunoașteri—citiți cunoașterii
 „ 37 scris teții — citiți tății
 „ 38 scris umilite pareri—umilele mele păreri

Complectarea caetului de observații și fișei școlare

Aspirațiile societății fiind astăzi către o mai bună armonizare a vieții sociale.

Această ridică problema cunoașterii însușirilor psihice ale tinerilor și călăuzirea lor către activitățile pentru care manifestă reale aptitudini. Prin orientarea și selecționarea profesională, se lasă liberă calea celor doi pentru o intensă viață culturală și economică. Prin orientarea spre anumite profesii specifice înclinațiilor, vocațiilor interne, se întonează armonia și dreptatea socială, temelie a democrației. Democrația adevărată cere să punem pe fiecare la locul său. A munci în profesia pentru care ai aptitudinilor este astăzi o datorie cetățenească.—Rolul principal al pregătirii individului și mai ales al orientării lui îl are școala, la este în măsură să dea cele mai precise și complete date cu privire la individualitatea viitorului profesionist. Aceasta pentru că elevul în decursul mai multor ani de studiu a putut să-și manifeste întreaga sa ființă morală, intelectuală și fizică. Mai ales că feza de pregătire pentru viață la om este foarte lungă. Mici o specie de viețuitoare nu are o copilărie mai lungă ca a omului. Pe drept cuvânt s'a spus copilăria este necunoscerea vieții; e metamorfoza dela individualitatea naturală la personalitatea morală. În timpul copilăriei omul culege din mediul social bunurile și valorile culturale ce nu i-au putut fi transmise de specie prin ereditate. Copilăria e timpul învățării.

În dibăcia de a cunoaște și ști să utilizeze individualitatea stă tot secretul educației și al învățării. Școala pregătește pentru viață. Viața însă cere muncă, iar munca e încadrată într-o profesie. Îndrumarea fiecărui individ la locul lui, după vocație, asigură dezvoltarea națională.

Pentru această școală e dator să cultive pe fiecare potrivit individualității lui sau aptitudinilor ce are. Dar pentru ca școala să-și îndeplinească această menire, trebuie să cunoască aptitudinile copiilor.

II

Mijloacele științifice de cunoașterea individualității sunt:

1.—Metodele experimentale, care se sprijină pe experiment.

În această grupă se cuprind metoda instrumentală și metoda testelor.

2.—Metodele de observare, care au la bază observarea.

În această grupă se cuprind metoda anchetelor și metoda fișelor individuale.

3.—Metoda statistică, care se folosește atât de metodele experimentale cât și de metodele de observare.

Oamenii de știință care au folosit în parte sau în totul aceste metode sunt mulți. Fiecare a căutat să completeze și să perfecționeze cât mai mult aceste

metode, pentru a avea un rezultat cât mai bun. Printre cei care au contribuit mult la clarificarea acestei probleme au fost: Catell, Binet, Dr. Simion și Stern. În școala românească începutul studiului individualității s'a făcut obia în 1928 când s'a introdus prima dată pedagogia în școala normală. În 1930, societatea profesorilor secundari de pedagogie din România, potrivit art. 195 din legea inv. primar și 103 din legea inv. secundar, introduce în școli carnetul „medico-pedagogic”. Acest carnet este făcut pentru 7 ani (corespondând învățământului primar complet de 7 ani și școlilor secundare tot pe 7 ani. Carnetul este un formular de întrebări referitoare la corpul și sufletul copilului în raport cu mediul și este împărțit în 8 capitole:

- 1.—Starea civilă.
- 2.—Starea socială și economică a familiei (viața copilului în familie).
- 3.—Antecedente eredo-colaterale. (părinții, frații sănătatea lor).
- 4.—Antecedente personale.
- 5.—Starea fizică.
- 6.—Starea sufletească.
- 7.—Caracterizare generală.
- 8.—Grafice.

Carnetul are imprimat vizibil, notările să se facă pe baza observațiilor repetate și verificate, pentru a avea un caracter mai sigur și mai definitiv.

În 1935 Ministerul Instrucțiunii Publice, potrivit art. 118 din legea inv. primar introduce „fișa pedagogică” pentru cercetarea individualității școlarului și prin art. sus citat, obligă pe învățătorii candidați la examenul de definitivare și gradul II să completeze aceste fișe sub sancțiunea înălțurării dela examen.

Această fișă cuprinde 3 părți:

Partea I-a referințe heredo-sociale și însușiri fizice

Partea II-a însușiri sufletești.

Partea III-a situația școlară, profilul psihologic, graficul creșterii.

Carnetele școlare sau fișele pedagogice de până acum au fost alcătuite cam pe același calapod și cam de același osment (Teodosiu, Gabrea, Radu Păre).

Deși ultima încercare din 1935, a avut un caracter oficial, totuși problema nu și-a ajuns scopul și aceasta din mai multe cauze:

Cea dintâi e lipsa de înțelegere din partea corpului didactic.

S'a primit cu indiferență și s'a tratat superficial încercarea de înțelegere a școlii.

Ministerul Educației Naționale vine azi și introduce oficial fișa pedagogică, înălțurând în același timp catalogul bazat pe aplicarea școlarilor prin note, pentru ca să nu se mai treacă una în catalog și alta în fișe, cum s'a făcut cu fișa din 1935. Adesea fișa era lăsată pe planul al II-lea—grija fiind mai ales la com-

plectarea catalogului. Prin urmare dela început Ministerul îndreaptă toată atenția educatorilor asupra fișei catalog.

Fișa școlară introdusă de M. E. N. are la bază observarea. Deci metoda care poate fi folosită de fiecare învățător. Metoda observării nu cere nici aparate speciale și nici materiale experimentale, așa cum cer celelalte metode experimentale. Pentru ca învățătorul să meargă pe drumul realității și al adevărului, trebuie însă să respecte anumite reguli, ce stau la baza unei bune observări.

1.—Trebuie să fixeze bine procesul sufletesc pe care îl urmărește, ținând seama că în orice proces sufletesc predomină o funcțiune sufletescă.

2.—Să se evite greșelile provenite dintr'un subiectivism exagerat datorită simpatiei sau antipatiei.

3.—Observațiile făcute să fie notate imediat și fiindcă amintirile totdeauna îndepărtează de realitate.

4.—Aprecierile să nu fie făcute de învățător atunci când starea lui sufletescă este sbuciumată—fie dintr'o supărare, fie din oboseală; starea personală influențează foarte mult subiectivitatea educatorului.

Fișa individuală introdusă de M. E. N. pornește dela principiul orientării și selecției profesionale.

Pentru a cunoaște procesele psihice ale căruia trebuie să le urmărim în posibilitățile lor de actualizare, de realizare. Cu alte cuvinte trebuie să cunoaștem pe deoparte funcțiunea sufletescă, iar pe de altă parte sfera de activitate cea mai potrivită în care se realizează.

Prin acest raport între funcțiune și activitate vom căuta să precizăm ce înțelegem prin fiecare însușire sau funcțiune sufletescă.

În același măsură vom analiza sfera de activitate al fiecărui obiect de învățământ.

În felul acesta învățătorul poate face în același timp două aplicări: una pedagogică apărând din punct de vedere educativ, cunoștințele copilului la lecția și obiectul respectiv și una psihologică.

Adică gradul de actualizare a funcțiunii sufletesti respective.

În această concepție, cele două discipline, psihologia și pedagogia, se întâlnesc în același scop: cunoașterea copilului din punct de vedere psihologic, precum și educarea lui pe linia însușirilor și apăsăturilor sale.

Pentru a se ajunge la aceasta, se cere din partea educatorului multă răbdare, iubire de copii și mai ales pentru mistuștea pe care o are. La aceasta nu se poate ajunge decât printr'o adâncire în sufletul copilului și printr'o cultură și educație în acest scop.

Cartul de observații și aprecieri introdus de M. E. N. cuprinde 5 capitole.

- 1.—Antecedentele copilului.
- 2.—Aspectul medical în timpul școlarității.
- 3.—Aspectul social.
- 4.—Aspectul psiho-pedagogic.
- 5.—Caracterizare generală.

Completarea capitolului aspect fizic se face în felul următor: (numai pentru completarea rubricilor ce privesc pe învățător.)

În clasă sau în cancelarie ne așezăm instrumentele și aparatele antropometrice ca: decimatul pentru măsurarea greutății (care va fi același în tot timpul măsurilor antropometrice), metrul panglică pentru măsurarea perimetrului toracic, auxanometrul pentru măsurarea taliei (acesta este compus dintr'o șipcă gradată pe care alunecă un cursor în formă de echer.

Greutatea copilului se măsoară acesta fiind complet gol.

Talia se va trece în cm.

Perimetrul toracic se măsoară cu metrul panglică în felul următor: se încinge copilul cu m. astfel ca să treacă pe sub omoplași, subțiori și sub extremitatea inf. a sternului.

Acuitatea simțurilor se cercetează astfel:

Pentru cercetarea auzului se așează un metru panglică sau o șipcă gradată orizontal pe un perete la înălțimea urechii copilului. Se așează copilul legat la ochi cu o ureche la capătul șipcii notat cu o. Aproximându-l-se ceasornicul de ureche se întreabă dacă aude sau nu ticăturile ceasornicului. Elevul va răspunde da sau nu. Se depărtează ceasornicul în lungul pașii cel și elevul va răspunde mereu dacă aude sau nu ceasornicul. Se notează gradațiunea la care nu mai aude sunetul. Cifra găsită măsoară finețea auzului. Experiențele se vor face individual și în perfectă liniște. Altă metodă este a cuvintelor șoptite.

Acuitatea văzului se cercetează cu ajutorul unui tablou numit scară optometrică. Acest tablou cuprinde litere de diferite mărimi. Elevul este pus să recunoască literile din tabloul prezentat. Elevul care cunoaște 3 litere din 7 date, dela distanța de 5 metri are văzul normal. Pentru elevii care nu cunosc literile se folosesc tablouri optometrice cu diferite semne pe care elevii trebuie să le recunoască dela distanța de 7 metri.

Măsurătorile se fac de două ori pe an între 15 și 30 Sept. și 15 și 30 Martie.

Ele vor fi făcute cu multă îngrijire și trecute exact. Ele vor servi să se stabilească tipul morfologic standard al școlarului român. Stabilirea de grafice, bareme sau alte date statistice vor fi efectuate numai la părăsirea școlii de către elevii după cel puțin 4 ani de cercetare.

Capitolul aspectul medical în timpul școlarității se completează de medicul școlar.

Capitolul „Aspectul social“ se completează de învățători. Datele vor fi culese cu ocazia vizitelor la domiciliu, făcute de învă. fiecărui copil.

La capitolul „aspectul psiho-pedagogic“ aprecierea școlarilor se face prin calificative și în același timp se fac aprecieri educative (prin obiectele de învățământ și psihologice prin funcțiunile predominante la fiecare proces psihic.

În fiecare obiect de învățământ se actualizează o funcțiune sufletescă dominantă.

Aprecierile și educative și psihologice se fac prin calificative. Pentru partea educativă sunt 5 calificative: Foarte bine, Bine, Mulțumitor, Slab și Foarte slab.

Pentru aprecierile psihologice sunt numai 3 calificative, cu denumire specială fiecărei funcțiuni sufletesti predominante, la obiectul de învățământ respectiv.

De multe ori aprecierile educative sunt și aprecieri psihologice, numai că aprecierea educativă are caracter global, cuprinzând la un loc toate funcțiunile sufletesti nediferențiate. Prin aprecierea psihologică căutăm să prindem nota caracteristică, adică funcțiunea predominantă. Criteriile de apreciere. Iată un exemplu din care se vede cum se procedează la toate obiectele de învățământ.

Citirea.

În tabloul respectiv dela acest obiect, se văd anumite rubrici care vor fi completate de învățător și anume: —data când s'a făcut examinarea școlarului, titlul lecției la care a fost ascultat—aprecieri educative: 1. Foarte bine, 2. Bine, 3. Mulțumitor, 4. Slab și 5. Foarte slab.

În funcție de felul cum a citit, copilul i s'a dat un calificativ. În rubrica respectivă, în dreptul calificativului dat se pune o cruculiță sau alt semn. Acest

semn se repetă în tot cursul anului ori de câte ori este ascultat copilul.

În timp ce se fac aprecieri educative, se fac și aprecieri psihologice. Rubricile acestor aprecieri cuprind calificativele: 1. foarte bune, 2. violu și 3. greolu.

Ținând seama de fluiditatea vorbirii copilului i se va da unul din calificativele enumerate mai sus.

Stabilirea calificativului general (ce va fi trecut în fișă) se face adunând toate calificativele obținute în timpul anului în rubricile unde este arătată frecvența calificativului.

Calificativul care are frecvența mai mare va fi considerat calificativ general.

Se observă însă că fiecare calificativ este și numerotat.

Pentru a avea un rezultat mai precis în stabilirea calificativului general se procedează astfel: în rubrica „cota“ se trece fiecare calificativ prin cifra cu care este numerotat.

Împărțind totalul acestor numere prin totalul ascultărilor din cursul anului, obținem calificativul general.

La aprecierile psihologice procedăm în același mod.

MATEMATICA

Data ascultării	LECȚIA	Aprecieri educative					Cota	Aprecieri psihologice							
		foarte bine	bine	mulțumitor	slab	foarte slab		Inteligența			Ritmul gândirii				
								deștept	normal	inferior	Cota	f. sprtn.	sprinten	greolu	Cota
1	2	3	4	5	1	2	3		1	2	3				
21-XI	Exerciții			+			3		+					+	3
16-XI	Probleme		+				2		+					+	3
10-II	Suprafețe		+				2		+					+	3
3-III	—			+			3		+					+	3
8-III	—		+				2		+					+	3
							12								15
	Frecvența calificat.	—	3	2			5		5					5	3

Aprecieri Educative

- F. B.**—Stabilește cu ușurință raporturi între termenii unei probleme—rezolvă repede și exact.
- B.** — Stabilește raporturi—rezolvă cu ușurință.
- M.** — Stabilește cu greu raporturi—întâmpină dificultăți la calcul.
- Slab** —Întâmpină mari dificultăți în stabilirea raporturilor și executarea calculelor.
- F. S.** —Nu se poate orienta și nu poate prinde raporturile dintre termenii unei probleme.

Aprecieri Psihologice

Inteligență

- Deștept**—Descopere cu ușurință raporturile dintre termenii unei probleme.
- Normal**—Descoperă în mod obișnuit raporturile problemei.
- Inferior**—Nu poate să descopere legătura logică dintre termenii unei probleme.

— Gândirea —

- F. sprinten** Operațiile mintale se fac cu foarte multă ușurință, răspunde repede și precis.
- Sprinten**—Operațiile mintale se fac cu ușurință obișnuită.
- Greoi** — Procesul de gândire suferă întârziere—reacționează greoi.

Calificativele din caietul de observații vor fi trecute în fișa școlară în felul următor :

ASPECT PSIHOLOGIC

- Inteligența**—Se trece calificativul stabilit la matematică.
Observarea—Calificativul stabilit la Șt. Nat. și Geografie.
Memoria —Calificativul stabilit la Istorie.
Imaginația—Calificativul stabilit la Compunere și Desemn.
Gândirea—Calificativul stabilit la Matematică și Gramatică.
Comb. fricos—Calificativul dela purtare.
Îndărătnic supus—Idem.
Curiozitate—Calificativul va fi stabilit în funcție de interesul ce-l manifestă pentru diferite obiecte.
Ritm al activității—Calificativul stabilit la ritmul vorbirii dela citire.
Flexibilitate—Calificativul dela educația fizică.
Emotivitatea—Calificativul dela purtare.
Interese—Teoretic (matematică, șt. naturale, geografie, gramatică. Estetic (desen, muzică). Practic (lucru manual). Social (deprinderi sociale).
Punctualitate—Calificativul dela frecvență.
Simț al curățeniei—Calificativul dela deprinderi igienice.

ASPECT PEDAGOGIC

- Citirea
 Gramatica
 Compunerea
 Religia
 Istoria
 Geografia
 Șt. Nat.
 Matematica
 Depr. Sociale
 Depr. igienice
 Educ. Fizică
 Muzica
 Desenul
 L. manual
 Practica Ag.
 Gospodăria
 Frecvența

Calificativul general

Se va trece calificativele calculate la fiecare obiect de învățământ

BCU Cluj / Central University Library

Toți acei care s'au interesat de problema educației: părinți, medicii, învățători, toți cei care dețin în școală o parte a educației și-au dat seama că, școala trebuie să pregătească pe copil pentru viață.

A arma pe copil pentru lupta vitală, aceeași este scopul pe care și-l propun când se ajută cu procedee științifice, care pot cerceta și corpul și sufletul.

Să nu pornim pe cărare pe care voim să conducem copilul, fără a o fi curățit de mărăcinii ignoranței, fără a fi măsurat drumul, fără a fi verificat uneltelele. Studiul copilului este capabil de a ne da în domeniul educației, satisfacții mari, căci ne permite de a cerceta terenul educației într'un mod complet și științific.

Prin aptitudinile de care dispune, care au fost cunoscute cu ajutorul psihologiei, cultivate și îndrumate în dezvoltarea lor cu ajutorul pedagogiei, elevul nostru se îndreaptă spre societate, trăește pentru ea, contribuie la prosperitatea ei, după cum ea îi oferă toate posibilitățile de ridicare a lui pe treapta socială.

Indivizul poate fi folositor societății în cadrul unei profesii, care imprimă un caracter social activității lui personale („Rene Ledent“)

Activitatea profesională spre care elevul este îndrumat chiar din epoca școlărității, contribuie la organizarea și menținerea societății însăși. Personalită-

țile, oamenii de creație mentală să formeze elita conducătoare a societății sunt acelea în care s'au dezvoltat într'o formă maximă aptitudinile de muncă, acele însușiri pe care psihologia încearcă să le descopere iar pedagogia să le dirijeze spre scopurile superioare ale societății.

Indivizul îndrumat încă din epoca școlărității spre activitățile pentru care posedă aptitudini, este o ființă socială și sociabilă în măsura în care își dă seama că aceste activități îl leagă intim de societate. Este o ființă morală întrucât prin prisosul muncii sale vine în ajutorul comunității din care face parte și este și o forță politică, pentru că iubind munca prin care contribuie la evoluția societății, este dispus să apere cu prețul vieții lui această societate și comunitate în care trăește, împotriva a tot ce face ar încerca să împiedice în tendințele ei de dezvoltare.

Comunitatea pentru care este pregătit indivizul ca element de prosperitate al ei este comunitatea națională, naștunea.

Iată dar cum studiul individualității școlarului privit sub toate unghiurile, își găsește deplină lui justificare în preocupările de competențe ale școlii noastre primare.

Iancu Milea

Înv. Târgoviște

REFORMĂ SOCIALĂ**REFORMA SPIRITUALĂ**

În rândurile ce urmează, facere să arăt raportul de cauză și efect între reforma socială și reforma spirituală.

Și pentru că acest subiect ridică discuții felurite, voi căuta a frage o concluzie, ce nu va fi o axiomă pentru nimeni, ci o problemă de rezolvare a căreia, în mod fericit, va depinde în bună parte, mersul spre fericire al societății.

Reformele sociale pot fi reforme cu caracter de universalitate, sau limitate la anumite popoare.

Geneza lor poate fi deasemenea opera unui singur om, înălțat prin spirit și sentimente umanitare, deasupra celorlalți, poate fi rezultatul ideilor împrăștiate în marea mulțumire de minți luminate, poate fi rezultatul unei sdruncinări totale a societății sau opera unei violențe impuse de cei puțini celor mulți.

Reforma spirituală poate fi: Reforma proclamată de idealiiști de cabinet, care cred în progres ca într-o religie, care făuresc o lume morală și pe deplin mulțumită, stând între vrafurile de cărți, cu creionul în mână, fără să plece urechea și să audă mormurul maselor, pe care vor să le ferească.

Cu toate ideile mărețe, cuprinse în fondul învățăturii sale, reforma aceasta nu a creat și nici nu crează nimic, ci numai un model de înaltă gândire, rețetări sau perfecționări pentru discipoli și spropiați (umanismul).

Dacă reforma spirituală, de care am vorbit mai sus, nu a avut urmări concrete, reforma spirituală, propriu zisă, este discernerea, transformarea în idei și sinetizarea murmurilor nelămurite ale mulțimii, de către minți luminate și suflete înălțate până la Dumnezeu, prin iubirea de om și împrăștiate prin scris și cuvânt tuturilor, pentru a le deschide ochii și ai ridica la tot ce cuprinde noțiunea de om.

Reforma socială cauză și reforma spirituală efect, este reforma limitată în timp și spațiu. Ea produce prăbușirea economică totală, în fond, sub aparență înfloritoare, înăbușirea și întreruperea gândirei, pe care o limitează numai în atingerea scopului, și în cele din urmă lichidarea, datorită nemulțumirilor create mulțimii nepregătită spiritualicește, de conducători, ce n'au știut să-și formeze mai întâi spiritul adecvat reformei.

Exemplu concludent avem la două popoare europene, ce au suferit dezastru, datorită neprețuirii raportului de cauzalitate și efect în reforma socială.

Reforma socială efect și reforma spiritu-

ală cauza are caracter de universalitate și durabilitate.

Ea este cerută imperios de omenirea pregătită în decurs de timp. Mulțimea o impune chiar peste refuzul câtorva, ce au rămas în carapacea intereselor strict personale și nu s'au adaptat ideilor noi de transformare spirituală. Reformele sociale ca rezultat al revoluției din 1789 sunt edificatoare în acest gen.

Prin operele scriitorilor, inspirate din popor și din toate izvoarele trecutului, prin discursuri energice mulțimea a fost pregătită spiritualicește pentru reforma socială ce urma.

Conducătorii erau însuși din popor și luminați alături de ei, suiți la aceeași treaptă de popor, datorită puterii lor mai mari de înțelegere și de pregătire spirituală.

Dacă și această reformă socială își are scăderile ei se datorește tot faptului că reforma spirituală nu a fost întinsă la toți, ci numai la o parte din mulțime, înlăturându-se astfel o clică de conducători inerți și inchiștați, prin o clasă socială numeroasă și pe deplin conștientă de ce vrea.

Dacă întreaga mulțime ar fi fost pregătită spiritualicește, roadele reformelor sociale ar fi fost mult mai bune și omenirea mai aproape de o perfecțiune socială.

Și din rezultatele frumoase ca și din defecte, tragem deci concluzia destul de lămuritoare pentru toți, că reforma spirituală cauză, este baza și singura generatoare de reforme sociale durabile și folositoare omenirii.

Acesta este, desigur, idealul spre care întesc și pe care trebuie să-l urmărească toate reformele sociale, dar spre atingerea lui, neapărat că se pun multe piedici. În primul rând opreștirea gândirii, apoi lipsa de mijloace pentru difuzare în mulțime etc.

Totuși, dacă o reformă socială reușește să se facă, fiind numai în parte efect al reformei spirituale, e o datorie sfântă să se pregătească spiritualicește poporul și mai ales conducătorii, căci poporul cu greu pricepe ideile și sentimentele noi, sub forma abstractă. El caută forma materială, omul, care să fie pentru el un model, pe care să-l imite cu credință—Spre pregătirea spirituală să fie deci, îndreptată atenția.

Mijlocul cel mai bun pentru ajungerea acestui țel este școala și conducătorii ei. Dar în primul rând trebuie pregătiți spiritualicește conducătorii și apoi ceilalți, ca opera să fie desăvârșită.

ATILA MAZILU.

Pagină Sindicală

INFORMAȚII:

Aducem la cunoștință—pe această cale—colegilor că, tov. Costache Ion—Inspectorul Șef al județului, s'a căsătorit.

Il urăm viață fericită.

— Cu ocazia vizitelor făcute la Grupele Sindicale—în urma constituirii lor—s'a constatat că sunt colegi care nu cunosc organizarea sindicală a învățătorilor și felul de acțiune în sindicat. Rugăm stăruitor pe tov. Secretarii ai Secțiunilor pe Plăși a difuza, până la ultima grupă, instrucțiunile trimise de secretariatul județului.

— Toate comitetele școlare au fost abonate la „Viața Sindicală”, gazeta ce va fi pusă la dispoziția colegilor învățători. Secretarii responsabili, ai „Grupelor Sindicale pe școli, pot trimite tabel cu învăț. care doresc să fie abonați personal.

— La Sediul Sindicatului sunt cărți de teatru popular—care pot fi cumpărate de către căminele culturale și direcțiile de școli.

— Pagina Sindicală este deschisă pentru toți colegii, în scopul de a populariza activitatea sindicală. Rugăm colegii a trimite articole și înfăptuiri.

— Secțiunile Sindicale nu au trimis raportul de activitate pe resorturi. Invităm pe tov. secretari să intre în ordine. Vor raporta de urgență—local și data unde se țin adunările sindicale ca: Ședințe de comitet executiv, ședințe de comitet de conducere—ședințele grupelor sindicale.

Tabelul va cuprinde ședințele începând dela 1 Aprilie până la 1 Iunie.

— La 27 Aprilie 1947, orele 8 dimineața, va avea loc—la Târgoviște, în localul șc. primare Nr. 1 B,—adunarea generală a comitetelor de conducere a Secțiunilor Sindicale și comit. județean.

În acest scop, toți membrii comitetelor vor participa—în mod obligatoriu.

— Secțiunile vor căuta să-și formeze biblioteci, cărți și material documentar sindicalist se găsesc la Comisia Locală din Târgoviște.

— A luat ființă corul învățătorilor sindicaliști—sub conducerea tov. Ion Diaconescu—Bezdead.

Repetițiile, în fiecare luni, între orele 4—5 p. m., la șc. Nr. 1 B.—âmpă care urmează conferințele „Șc. Noi”.

Rugăm stăruitor—colegii din județ—a lua parte la aceste ședințe.

Secțiunile care și-au înființat cor—vor trimite la secretariat raport—cuprinzând repertoriul ce au în pregătire.

Secretarul Sindicatului
N. Constantin—Fieni

RESORTUL CULTURAL

Responsabilii culturali, ai grupelor sindicale și ai plășilor au ca sarcini:

1.—A întocmi și înainta raportul de activitate lunar până la 30 ale fiecărei luni - resort, cult. județean.

2.—A fixa data ședinței săptămânale, raportând aceasta

3.—A întocmi și înainta tabele nominale de abonații la Tribuna Inv., Viața Sindicală, Învățătorul, Șc. Nouă.

4.—Ași forma bibliotecă, îmbogățind-o cu material sindical pe care-l găsește la resortul cult. al județului. Pot ridica imediat cărți de teatru popular și coruri școlare.

5.—A colabora la revista „Învățătorul” și celelalte ziare în care scop vor trimite cel puțin un articol lunar.

6.—A populariza prin articolele înaintate întreaga viață sindicală.

7.—A pregăti și participa la cea mai bună literatură a copiilor.

8.—A avea întreaga răspundere a alfabetizării.

9.—A sprijini activitatea căminelor culturale și a cursurilor țărănești.

10.—A organiza întreceri, între grupele sindicale și plăși, precum și cu alte sindicate.

11.—A sprijini acțiunea C. N. R. S-ului Ap. Patriotice și a R. R. L. U. S-ului.

12.—A nu lipsi din comitetele agricole de însămânșare

13.—A alege cel mai bune elemente pentru cor și teatru, raportând numele lor, pentru a putea fi chemați la repetițiile generate ale corului sindicatului pe judț, de sub conducerea colg. inv. J. Diaconescu Bezdead.

Repetițiile se fac în fiecare luni, cu o oră înainte de începerea ședinței soc. „Școala Nouă”.

Activitatea depusă în cadrul sindicatului va fi luată în seamă de inspectoratul școlar.

Articolele pentru revista „Învățătorul” precum și orice raport al activității culturale vor fi înaintate pe adresa: Resortul Cultural al Sindic. Inv. din jud. D-șița responsabil cultural J. Bălășescu

Pe ziua de 27 Aprilie 1947, toți responsabili culturali vor aduce rapoarte scrise de activitate și vor rămâne la T-șițe pentru ținerea ședinței lunare o oră.

Resp. Cult. I. Bălășescu

Comandați imprimătele D-voastră
LA
Tipografia Negoescu (S-sori)
Str. Industriei, 2—Târgoviște
— Lucrări bine executate—Prețuri modeste —

D-sale

D. înv. _____

Com. _____

Jud. Dâmbovița